

«Треба називати речі своїми іменами»

У День Державного Прапора України та День Незалежності на Костопільщині перебував уродженець нашого краю, відомий громадський та політичний діяч, голова Житомирського товариства «Просвіта» Святослав Васильчук. Ця людина народилася в селі Антонівка, що розташовувалося за Малою Любашею, в сім'ї українських патріотів. Його батько Карпо, брат Андрій, дядьки Семко та Іван поклали голови, воюючи зі зброєю проти німецьких та московських окупантів за незалежність України. Багато родичів було репресовано і доправлено до сибірських концтаборів.

В урочищі Гутвин, де розташовувався постій Української Повстанської Армії, Святослав Васильчук розповів про своє бачення подій, які нині тривають в Україні.

- Ось уже п'ятий рік Україна зустріла свою незалежність у стані війни з Росією. Мені дивно чути, що спочатку на Сході нашої країни у нас була якась незрозуміла антитерористична операція, а нині - операція об'єднаних сил. Скажіть, проти кого об'єднані сили України ведуть цю операцію, проти марсіан? Нам треба називати речі своїми іменами і чітко заявляти, хто є наш ворог. Треба, щоб всі знали, що це є війна з Росією. Треба визнати цю війну на державному рівні. Бо як так може бути, що на Сході від рук російських окупантів гинуть українські захисники, а в той же час вільно курсують автобуси Львів-Москва, Житомир-Москва і т.п. Виходить, що ніби війна, а ніби не війна.

Коли Московія напала на Грузію, тодішній грузинський президент Михаїл Саакашвілі на другий же день розірвав дипломатичні стосунки з Росією. А що бачимо у нас? Син Порошенка, який розмовляє російською мовою, одружився з москалькою із Санкт-Петербурга. Це ж велике лицемірство і загальнодержавна ганьба.

Ми, українці, є титульною нацією нашої держави. Якщо у тій чи іншій країні проживає 2/3 населення цієї країни, це є національною ознакою цієї держави. У нас 82% нації українці, але ми чомусь соромимося називатися національною державою. Нам треба брати приклад з Ізраїлю, де влада прийняла рішення, що Ізраїль - це держава для єврейського народу. Так має бути і в нас. Ми повинні законодавчо задекларувати, що Україна - це держава для українського народу.

У нас, як тільки прийде новий Президент, починає змінювати Конституцію під себе. Але у цивілізованих країнах так не може бути. Якби Президент США сказав, що хоче змінити Конституцію, то Конгрес одразу ж висловив би йому недовіру.

Великою нашою бідою є всюдозволеність. Сьогодні кожен бачить, що в Україні ніхто нікого не карає. Я

був у Польщі, Німеччині, Франції. Там, скажімо, якщо кинеш на землю папірець, вже біля тебе стоїть поліцейський і виписує штраф. У нас же кожен кидає сміття, де йому заманеться. Це неправильно. Має бути створена така атмосфера, щоб за кожне порушення законів та правил громадського порядку людина несла покарання. Однак владі байдуже, що діється в країні. Єдина мета можновладців - якомога більше накрусти та збагатитися. В Україні зарплати та пенсії чиновників суттєво відрізняються від зарплат та пенсій простих людей. Навіть у місцевих органах влади їх керівники отримують по 40 тисяч гривень. А що вже казати про верхи. Це - ганьба. Люди ненавидять владу і в цьому нема їх вини. Президент Порошенко та уряд Гройсмана пограбували український народ і вселили в серця українців велику зневіру. До сьогоднішнього дня не покараний жоден з тих, хто розстрілював Нєбесну Сотню. Скажіть, як можна допускати, щоб мєга-зłodії вносили заставу і відкуповувалися від покарання? Народ усе те бачить. Як результат: люди масово втікають зі своєї країни. Ненависть українців до Порошенка зробила Президентом Зеленського, який нічого не зробив для нашого державотворення.

У 1992 році, під час святкування 50-річчя Української Повстанської Армії, до Києва прибули ветерани УПА, які проживають в інших країнах світу. На Хрещатику проводився їхній марш. Пам'ятаю розмову кореспондента з ними. Кореспондент запитав повстанців, котрі виїхали до Канади, за що вони воювали. Ті відповіли, що боролися ні за посади, ні за почесні, а за те, щоб Україна стала незалежною, і люди тут жили гідно. На жаль, цього не сталося. Влада гребе лише під себе.

Я двадцять років очолюю Товариство «Просвіта» в Житомирі. Чимало моїх знайомих запитують: «Скільки вам платять?»

- Ніскільки, - відповідаю.

- То плюньте на це, - кажуть.

Пояснюю, що не можу, бо в такий спосіб долучаюся до будівництва нашої держави.

Крім того, читаю студентам лекції в Житомирському інституті. Пояснюю, щоб відрізняли державу від влади.

- Держава, - наводжу приклад, - це будівля, а влада - її господар. Як господарюватиме, так і виглядатиме ота будівля, такою буде й держава.

Горджуся тим, що народився у повстанському Костопільському краї і є одним з тих, хто поніс правдиву історію про УПА в сусідню область, яка була під владою московських більшовиків.

Залисає Олександр НИКОНЧУК